

en anden Sag, men den ærede Minister maa jo vide, hvorfra han kan faa dem. Kan han ikke faa dem paa anden Maade, gaar jeg ud fra, at hans Mening er den, at Skattelovene blive gennemførte, og at vi ved Formue- og Indkomstskat ville kunne skaffe saa betydelige Indtægter i Statskassen, at de forhøjede Lønninger let kunde bæres af Samfundet. Men i saa Fald ved jeg rigtignok ikke, hvorfra Ministeren faar de Midler, som vare beregnede paa at komme Kommunerne til Hjælp og gives en Del af Skatteyderne for at lette Hartkornet og Grundskatterne, men det bliver jo Regeringens Sag.

At Kommissionen var nyttig og nødvendig, fremgaar til Dels ogsaa af dette Forslag, thi en mærkeligere Lov end den, som foreligger, og som jo for Resten slutter sig til den bestaaende Organisation, kan man ikke godt tænke sig. Det er jo en Masse kinesiske Æsker, i hvilke Lønningerne ere indfattede. Der er 11 almindelige og 13 specielle Lønningsklasser. En af Bestræbelserne for Kommissionen maatte efter min Opfattelse være den, at den traadte i Forbindelse med de Lønningsudvalg, som i øvrigt ere nedsatte, saa at vi endelig en Gang kunde komme til fornuftige Regler for Funktionærlønninger inden for Statens Omraade. Som det nu er, og som denne Lov er bleven, er Følgen, at saa snart der er vedtaget en Lønningslov, ville Funktionærerne af de 24 forskellige Klasser gensidig kritisere hindens Lønninger, og spørge, hvorfor den Klasse skal have mere end hin. Der vil blive en evig Lønkamp mellem Klasserne og evige Henvendelser til Regering og Rigsdag om at faa Forandring i dem. Og hvad der er Tilfældet mellem Klasserne, er selvfølgelig ogsaa Tilfældet mellem de forskellige Etater, Toldetaten, Telegrafvæsenet, Postvæsenet og Jernbanevæsenet. Det er umuligt paa den Maade at afveje de enkelte Menneskers Kvalifikationer, og det forekommer mig, at naar vi skulle have Lønningslove, skulle vi ordne Forholdet under eet for alle Statsfunktionærer. Vi maa da gaa ud fra to Ting. Det første er, at de, som komme ind i Elevklasserne, de første Klasser, selvfølgelig ikke kunne stille større Fordringer til Staten end til den private Mand, som antager den raa Arbejdskraft og har den i Lærningetiden. Derimod er det klart, at naar en Mand først har traadt sine Læringsesko og har faaet fast Ansættelse, har han Fordringer at stille, ligegyldig i hvilken Etat og i hvilken Afdeling inden for Statstjenesten han

er. Naar han har erhvervet sin specielle Faguddannelse, kan han stille den Fordring, at han faar en passende Løn i Forhold til den Brug, Staten har for ham, og at han, naar han naar en vis Alder, kan gifte sig og leve i sin Stilling uden Næringssorg. Man kan ikke sige, at i den Afdeling behøver man Folk med teoretiske Kundskaber, og i den Folk med rent praktiske Kundskaber. Staten har lige megen Brug for hver især i sin Retning og maa kunne stille dem paa passende Maade over for hinanden. Staten kan ikke gaa hen og sige: Paa Grund af, at Du har taget Studentereksamen eller erhvervet anden teoretisk Viden, som har kostet Dig mere, end din Nabo har kostet paa sin Uddannelse, skal Du have højere Løn. Den teoretiske Viden og Kundskab kommer den enkelte til gode og letter ham hans Erhverv i Livet, men Staten gør lige stor Fordring paa Pligtopyldelse og Dygtighed, hvor Manden er ansat og arbejder, og Staten har den samme Forpligtelse til at give ham det nødvendige at leve af. Men den har ikke Forpligtelse til at belønne den særlig, der har gaaet ved Universitetet eller paa en anden Skole, hvor han for øvrigt for en stor Del har faaet sin Opdragelse paa Statens Bekostning.

Jeg vil haabe, at vi fra Kommissionen kunne faa saadanne Lønningsforslag, som stille de underordnede Funktionærer paa en passende Maade over for Livets Krav, idet jeg dog maa forvare mig imod, at der kan stilles højere Fordringer paa Grund af Livsfornødenhedernes Kostbarhed. Det er allerede en Gang fremhævet i Dag, og jeg vil gentage, at de, som bære Skattebyrden og Produktionen her i Landet og have det vigtigste Erhverv, staa jo langt ringere nu end i tidligere Tid. Jeg vil endvidere fremhæve, at den almindelige Indtægt for en Familie her i Landet, selv inden for Kjøbenhavns Kommune, hvor de største Formuer og Indtægter findes, i Gennemsnit ikke overstiger halvtredie Tusind Kroner om Aaret, og der kan ikke være Tale om at stille dem højere. For saa vidt dette Lovforslag fremtræder paa Grundlag af, at der skulde være Dyrtid, hvad der blev betonet af den ærede Minister, er der Mulighed for, at en stor Del af dem, der særlig trænge, ff. Eks. de lavere lønnede inden for de almindelige Lønningsklasser, intet faa, de faa kun Udsigten til med Alderen at faa et nyt Tillæg, og Lovforslaget fyldestgør altsaa ikke noget Krav i saa Henseende.

Naar Ministeren har ment, at man